

Св. Минков, изказването на подсъдимия и неговата защита, като взе предвид и това, че прокурорът оттегли всички обвинения, съдът издаде оправдателна присъда. Това бе изненадващо решение за нас, но ние го приехме с голяма радост и облекчение, стискахме си ръцете и не намирахме думи да се поздравим с победата. На връщане от Разлог да Банско, Вапцаров беше силно възбуден, радостен, приказваше много, шегуваше се с държанието на полицаите. За ознаменуване на победата, вечерта се събрахме на другарска вечеря. Веселихме се, пяхме, Вапцаров декламираше свои и Ботеви стихотворения и разказваше случки из своя живот. Но скоро той бе арестуван и интерниран в Годеч. По-късно, през 1942 г., той отново попада в ръцете на фашистките палачи и получи най-жестоката присъда. Остана неговото поетично творчество, пронизано с дълбока вяра в светлото бъдеще на народа, да който той даде живота си. По идейност, съдържание и художественост, в своето творчество Вапцаров се издигна посмъртно като голям национален поет със световна слава и безсмъртие.

Преци няколко години бях в Банско и посетих майката на поета баба Елена. Заварих там голяма група пионери, заобиколили баба Елена и слушаха нейния разказ. Услушах се в нейните думи и чух следната мисъл: "Мили деца, сега виждам и разбирам колко са пророчески думите на Христо Ботев - "Тоз, който падне в бой за свобода, той не умира." Ето и моят син падна в бой за свобода на народа, но сякаш той е тук. Всеки ден говоря и мисля за него, разказвам за неговото детство, юношество и като поет, за неговия труден живот и творчество. И той оживява.

Днешното наше тържество потвърждава тая мисъл. Вапцаров не умира. Той е безсмъртен.

Вапцаров е между нас. Той ни завладява с неговия дълбоко осмислен живот, с неговото поетично творчество, със своя характер и преданост към делото на славната БКП.

Вечна слава на Героя!

6.X.1967 г.
София

Димитър Заиков -
секр.
Учреден в сесията 88 А.

